

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/99/2022
Identifikačné číslo spisu:	5320201028
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5320201028.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloleté dieťa C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny Čadca, dieťa rodičov: matky - J. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. I. XXX zast. JUDr. Ladislavom Ščurym, PhD., advokátom so sídlom Mierová 1725, Čadca, IČO: 33 916 071 a otca - W. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, D., zast. JUDr. Lilianou Smieškovou Kazerooni, advokátkou so sídlom Jozefa Vúrma 116/8, Žilina, IČO: 53 356 811, o rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 14P/25/2020, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2021, sp.zn. 6CoP/11/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudok Okresného súdu Čadca (ďalej ako „súd prvej inštancie“) z 28. septembra 2020, č.k. 14P/25/2020-145 vo výrokoch II., III., V. a VI. potvrdil, v IV. výroku zmenil tak, že určil, že otec je povinný na čas po rozvode prispievať na výživu maloletej vo forme tvorby úspor sumou 20,- eur mesačne. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie rozsudkom rozviedol manželstvo rodičov mal. C., na čas po rozvode maloletú zveril do osobnej starostlivosti matke, ktorá ju bude zastupovať a spravovať jej majetok (výrok II.), otcovi určil povinnosť prispievať na výživu maloletej 200,- eur mesačne (výrok III.) tiež aj vo forme tvorby úspor sumou 100,- eur mesačne (výrok IV.), matke uložil povinnosť zriadiť

osobitný účet pre maloletú (výrok V.), styk otca s maloletou upravil tak, že sa bude uskutočňovať po vzájomnej dohode rodičov s tým, že matka je oprávnená byť prítomná počas realizácie styku otca s maloletou (výrok VI.).

3. Vo vzťahu k rozhodovaniu o výške vyživovacej povinnosti otca voči maloletej na čas po rozvedení manželstva súd prvej inštancie prihliadol na skutočnosť, že maloletá má zdravotné problémy s nohami a zvýšený hypertonus, navštevuje neurológa, v minulosti navštevovala rehabilitácie, ktoré boli v rámci opatrení súvisiacich s pandemickou situáciou zrušené. Celkové mesačné výdavky na maloletú matka uviedla v sume 580,- eur. S uvedenou sumou sa súd prvej inštancie nestotožnil, pričom odôvodnené mesačné výdavky na maloletú ustálil sumou 266,- eur. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti otca voči maloletej prihliadal na majetkové pomery matky, ktorá je na rodičovskej dovolenke a mesačne poberá rodičovský príspevok v sume 270,- eur a prídavok na dieťa vo výške 23,- eur. Otec uviedol, že do júna 2020 pracoval na Slovensku s príjmom približne 1.200,- eur mesačne, od júla 2020 v Nemecku s mesačným príjmom cca 1.500,-, resp. 1.600,- eur v hrubom. V Nemecku nepracuje ako zvärač, aj keď má zväračské oprávnenie, ale vykonáva menej kvalifikované práce, na základe čoho súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z potenciality príjmov otca, a to v sume 1.350,- až 2.000,- eur.

4. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a VI. potvrdil, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci v tejto jej časti. Vo vzťahu k výrokom III. až V. mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie sa podrobne a precízne zaoberal zisťovaním výdavkov, ktoré je potrebné vynaložiť na zabezpečenie bežných odôvodnených potrieb maloletej. K námietke otca, že súd prvej inštancie do sumy 266,- eur započítal aj výdavky matky spojené s prenájmom bytu odvolací súd poukázal na to, že táto námietka nezodpovedá odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie výdavok matky v podobe nájomného do výdavkov maloletej nezapočítal. Otec ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil jeho zárobkové možnosti a schopnosti. Odvolací súd poukázal na to, že ak súd prvej inštancie vychádzal z toho, že pokiaľ otec pracoval na Slovensku bol jeho čistý mesačný príjem v sume 1.200,- eur, potom tento záver zodpovedá výpovedi otca a súčasne vychádza aj z daňového priznania otca za rok 2019. Ak ide o obdobie práce otca v Nemecku súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal z potenciálneho príjmu otca v rozmedzí od 1.350,- eur do 2.000,- eur. Túto svoju úvahu založil na tom, že otec uviedol, že v Nemecku zarobí 1.600,- eur mesačne brutto, pričom pri odrátaní odvodov by jeho čistý mesačný príjem bol vo výške 1.357,- eur. Potiaľto považoval odvolací súd úvahy súdu prvej inštancie za správne. Odvolací súd sa nestotožnil s úvahou súdu prvej inštancie, ktorá vychádzala z toho, že súd prvej inštancie mal z webového portálu R. zistiť, že pri pracovnej ponuke na pozíciu zvärač v I. je ponúkaný plat mesačne v sume 2.000,- eur netto. Tieto úvahy súdu prvej inštancie nezohľadnili spôsob vykonávania práce, miesto jej výkonu, ako aj výšku odvodových a daňových povinností zamestnanca v Nemecku. Odvolací súd vyšiel z toho, že otec v Nemecku dosahuje zásadne rovnaký príjem ako tomu bolo v čase, keď pracoval na Slovensku, pričom ak má s dosahovaním tohto príjmu a s pobytom v Nemecku vyššie výdavky, ako tomu bolo v čase jeho práce na Slovensku, tieto nie je možné brať do úvahy, keďže sa prechodom na prácu v Nemecku vzdal výhodnejšieho zárobku v pomere k výdavkom potrebným na jeho dosiahnutie a výdavkom potrebným na krytie jeho odôvodnených potrieb, ktoré sú pri pobyte v Nemecku vyššie. Ak otec v priebehu odvolacieho konania udával, že v jeho pomeroch nastala zmena z dôvodu pandémie ako aj nehody, v dôsledku ktorej je v ústavnej liečbe a je práceneschopný, odvolací súd mal za to, že pri stanovovaní výživného nemožno prihliadať na dočasné skutkové okolnosti, keďže nejde o také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za zmenu pomerov. Pokiaľ ide o tvrdenia otca o tom, že v dôsledku pandémie nemohol pracovať niekoľko mesiacov, tieto otec nepodložil dôkazmi.

5. Odvolací súd bol názoru, že vyživovaciu povinnosť otca k maloletej bolo potrebné určiť v sume 220,- eur mesačne, z ktorej suma 20,- eur by mala byť určená na tvorbu úspor. Teda odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom bežného výživného za vecne správne, nestotožnil sa s rozsahom časti výživného určeného na tvorbu úspor, ako ju stanovil súd prvej inštancie. Vychádzajúc z majetkových pomerov otca považoval odvolací súd toho času na tvorbu úspor maloletej za primeranú jej odôvodneným potrebám sumu 20,-eur mesačne, ktorá bez pochybností zodpovedá možnostiam a

schopnostiam otca, ktorý platí mesačné poistné na životné poistenie maloletej v sume 21,76 eur.

6. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala matka mal. dieťaťa (ďalej len „matka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

7. Matka vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietla nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k výške súdom určeného výživného. Poukázala na to, že sudy mali pri určovaní výšky výživného vychádzať z výdavkov uvedených matkou, keďže otec výšku výdavkov maloletej nerozporoval. Matka zároveň namietla, že odvolací súd nenariadil pojednávanie podľa § 385 CSP aj napriek tomu, že zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k určenej výške vyživovacej povinnosti otca na tvorbu úspor.

8. K odvolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP matka vymedzila dve otázky, a to „či je potrebné do výdavkov na maloleté dieťa započítať aj jeho náklady na bývanie?“ a „či pokiaľ je matka na rodičovskom príspevku, mal by otec platiť výživné vo výške mesačných výdavkov maloletého dieťaťa?“ Matka namietla nezapočítanie mesačných nákladov na bývanie do výdavkov na maloletú poukazom na nález ÚS SR sp.zn. II. ÚS 730/2014 a zároveň namietla závery súdov o výške príjmov otca, keď mala za to, že otec má vyššie príjmy a teda mal by byť zaviazaný na úhradu vyššieho výživného. Ďalej poukázala na to, že otec je schopný si popri hlavnom pracovnom pomere privyrobiť aj zákazkami pomimo, keďže sa nemusí starať o maloletú. NS SR v uznesení sp.zn. 6Cdo/136/2019 uviedol, že v súčasnosti je bežné, že zamestnanci vykonávajú práce aj mimo svoj odbor a preto pokiaľ ich v minulosti vykonávali je logické, že ich treba zohľadniť pri rozhodovaní o výške výživného. Matka zároveň poukazovala na uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/19/2021 zo dňa 24.02.2021.

9. Matka navrhla dovolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

10. V danom prípade ide o dovolanie podané vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré je od 01. júla 2016 upravené v CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolaní bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie matky treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. Matka namietala nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k zníženiu výšky uloženej povinnosti otcovi prispievať na výživu maloletej na tvorbu úspor. Ďalej poukázala na to, že sudy mali vychádzať z výšky výdavkov maloletej, ktorú uviedla matka, keď otec túto výšku nerozporoval. Matka zároveň namietla, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP.

12. Pokiaľ matka namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba

považovať za aktuálne a použiteľné. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolací súd nezistil, že by išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva účastníkov konania na spravodlivý proces.

13. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa vysporiadal s otázkou zverenia maloletej matke (body 20 až 22 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), s otázkou výšky výživného ako aj výživného na tvorbu úspor (body 23 až 42 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) ako aj s otázkou styku otca s maloletou (bod 43 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky v časti určenia bežného výživného a zároveň rozsudok zmenil v časti určenia výživného vo forme tvorby úspor. Je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako ich posudzoval. Odvolací súd odôvodnil napadnutý rozsudok spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania otca, vyjadrenia rodičov maloletej, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov účastníkov konania, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, resp. zmenil, vysporiadava sa s podstatnými odvolacími námietkami. Odvolací súd sa riadne vysporiadal so zmenou rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k určeniu výživného vo forme úspor (body 37 až 38, 40, 41 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). K námietke matky, že súdy mali vychádzať z výšky výdavkov maloletej tak ako ich uviedla, keď otec túto výšku nenamietal dovolací súd poukazuje na to, že súdy sú v zmysle § 75 ods. 1 ZoR pri určení výživného povinné prihliadať na odôvodnené potreby oprávneného, a teda bolo ich povinnosťou zisťovať skutočné potreby maloletej. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil argumentáciu účastníkov konania. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06).

14. Podľa § 68 CMP odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní, ak to pre zistenie skutočného stavu veci považuje za potrebné.

15. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

16. Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

17. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

18. V danom prípade: a) odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, aby tak vstúpil do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené, b) nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Dovolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k matke nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd mal

z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie skutkový stav náležite zistený. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ v prejednávanej veci nepreukázal opodstatnenosť porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

20. K odvolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP matka vymedzila dve otázky, a to „či je potrebné do výdavkov na maloleté dieťa započítať aj jeho náklady na bývanie?“ a „či pokiaľ je matka na rodičovskom príspevku, mal by otec platiť výživné vo výške mesačných výdavkov maloletého dieťaťa?“ Matka namietla nezapočítanie mesačných nákladov na bývanie do výdavkov na maloletú poukazom na nález ÚS SR náleže sp.zn. II. ÚS 730/2014 a zároveň namietla závery súdov o výške príjmov otca, keď mala za to, že otec má vyššie príjmy a teda mal by byť zaviazaný na úhradu vyššieho výživného.

21. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu byť v prípade, ak samotná strana sporu, resp. účastník konania nevyužil svoje právo nielen namietat konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania; v takom prípade neúspešná strana sporu, resp. účastník konania, mal možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, ale keď tak neurobil, hoci tak urobiť mohol a mal, predmetná otázka sa nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý nemal možnosť ex officio v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť; a o to viac sa jej preskúmania matka nemohla úspešne domáhať v dovolacom konaní.

22. Z právnych otázok namietaných matkou vyplýva, že tieto sa týkajú výdavkov maloletej, na ktoré súd prihliadal pri určovaní výšky bežného výživného, avšak odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti bežného výživného a zmenil ho len v časti týkajúcej sa výživného na tvorbu úspor. Ak teda matka nenamietala odvolaním výšku bežného výživného a ani výšku výdavkov maloletej, ktorú vzal za relevantnú súd, a teda otázka výdavkov maloletej nebola predmetom odvolacieho konania, tak predmetné dovolacie námietky nesprávneho posúdenia veci nemôžu založiť prípustnosť jej dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

23. Dovolací súd k námietkam, že otec mal byť zaviazaný na vyššie výživné, keď jeho príjmy sú vyššie ako ustálili súdy poukazuje na právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutiach sp.zn. 8Cdo/50/2017, 3Cdo/87/2017 a 3Cdo/226/2017, v zmysle ktorých určenie výšky výživného je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, pretože kritériá na určenie rozsahu vyživovacej povinnosti (schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, ako aj odôvodnené potreby dieťaťa a ďalšie) sú rozdielne v každej veci a odlišujú sa od prípadu k prípadu. Vychádzajúc z uvedeného, každé jedno rozhodnutie o výživnom na dieťa je založené na riešení individuálnych otázok, pre ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výživného postupujú totiž súdy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky výživného zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy. Zároveň, pokiaľ účelom § 421 CSP zo širších hľadísk je tiež to, aby sa vyriešením niektorej právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, možno konštatovať, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky, akou je určenie konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti, sa ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu nemôže vytvoriť. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Posúdenie konkrétnych skutkových okolností v danej veci týkajúcich sa určenia výšky vyživovacej povinnosti otca, či skúmanie otázky výšky životných nákladov

povinného rodiča sa týka hodnotenia skutkových zistení v procese dokazovania.

24. Podľa § 157 CMP rozsudok vo veciach výživného možno na návrh zmeniť alebo zrušiť, ak sa zmenia pomery. Dovolateľ teda môže v budúcnosti v prípade zmeny pomerov podať na príslušný súd nový návrh na zníženie výživného.

25. Matka teda v prejednávanej veci nevymedzila právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP.

26. Na základe uvedeného, dovolací súd dovolanie matky odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

27. Dovolací súd o trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 453 ods. 1 CSP spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto uznesenia (uplatnením pravidla pri neexistencii dôvodu na výnimku z neho).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.